

tar dit servei en el cas que el client el precisi.

Entre la població rural, els que viuen d'un jornal, sempre petit, el dia d'una malaltia, no solament no ingressen el jornal, sinó que augmenten les despeses ordinàries i en conseqüència se'ls fa difícil de poder pagar el metge. El jornal que no guanyen el supleixen mitjançant una assegurança amb una societat de socorsos en cas de malaltia. Doncs bé; si l'assegurar el jornal és una previsió recomanable, per què no ha d'ésser igualment assegurar l'assistència mèdica o el seu import?

La iguala la fa dolenta el número de serveis a què volen que obligui. La fa dolenta la QUANTITAT IRRISORIA A QUE ÉS CONTRACTADA! Limitem el número de serveis compresos en la iguala, cobrint-se per separat els serveis extraordinaris i fixi's un TIPUS MÍNIM de preu d'iguala i la iguala serà un bon contracte.

¿Quins serveis han d'estar compresos en la iguala? En aquest punt no hi ha discrepància entre l'opinió dels companys i fins de la majoria dels clients. La iguala dona dret a una o dues visites al dia, a judici del metge, fetes en hores ordinàries de treball; TOT ALTRE SERVEI SERA CONSIDERAT EXTRAORDINARI i per tant ha d'ésser pagat.

El preu de la iguala no és difícil de calcular-lo per similitud. Sabem que les societats de socorsos, en cas de malaltia—tot i que només assegurin als que els consta prèviament que estan bons; que no hi van compreses totes les malalties; que no admeten ni vells, ni infants; que si la malaltia és llarga restringeixen de pagar el subsidi; que solen suspendre el pagament en cas d'epidèmia—paguen un subsidi de tres pessetes diàries per cada pesseta mensual que cobren a cada individu o soci. De manera que un individu sa i en la flor de l'edat, paga DOTZE pessetes a l'any, i això en el supost que no hi hagin quotes extraordinàries. ¿Per què el metge que s'obliga a visitar TOTES les malalties, que no fa distinció, d'edats ni de xacrosos, no

pot cobrar el mateix? ¿Pot considerar-se excessiva la quota de DOTZE pessetes a l'any, i per individu, quan un barber de poble, per un servei setmanat en cobra QUNZE I VINT? Amb tot, les seccions comarcals—pel seu perfecte coneixement de les possibilitats de la comarca—fixaran un preu MÍNIM per tota la comarca.”

D'acord, dilecte company Dr. Mestres i Miquel. D'acord en què hi ha qui creu que la CONDUCTA és un dogal. D'acord en què, quan ho és, sol ésser-ho, gairebé sempre, pel nostre tàcit consentiment. D'acord, també, en què és un contracte que tot i ésser molt bo per a determinats clients de posició modesta, podria—si volguéssim—ésser igualment bo per a nosaltres. Jo encara vull afegir-hi més. La CONDUCTA—ben calculada—serà sempre un mitjà excellent de suplir les deficiències sanitàries de l'Estat i de dignificació i valoració del nostre paper social; car pel seu mitjà ens serà sempre més fàcil de poder practicar la vertadera profilaxi social.

Perquè ho entenc així, vull recordar el que deia en les planes d'aquest mateix BUTLLETÍ, en demostració de la tesi que TOTS els metges rurals treballen de cara a fer que els nostres fills i vídues hagin d'utilitzar la CAIXA DE BENEFICENCIA.

En el núm. 74 (octubre 1926) afirmava que “La CAUSA DEL NOSTRE MALESTAR ECONOMIC—i vull afegir-hi, de l'agudització del fenomen de plètora professional—ÉS LA FORMA DEPRIMENT VERGONYOSA I SUICIDA COM TREBALLEM”. Ens referíem, naturalment, a la manera actual i concreta de celebrar els contractes de CONDUCTA.

En el núm. 81 (maig 1927) deia: “SÓC ACERIM I CONVENÇUT PARTIDARI DE LA SUPRESSIÓ DE LA CONDUCTA; PERO NO CREC PRUDENT DE SUPRIMIR-LA D'UN COP DE PLOMA.

Però malgrat estar convençut de la necessitat d'haver d'intentar d'anar a la supressió de la conducta i estar conforme amb el Dr. F. Proubasta que “UNA DE LES ASPIRACIONS (de les tres grans aspiracions) DE L'ESTAMENT MÈDIC ÉS: QUE EL METGE SIGUI REMUNERAT PER SERVEIS, MAI PER SOU”, en l'esmentat núm. 74 deia: